

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Κύριε, τὴν ὥρα αὐτὴ τὴ δειλινή,
τ' ἀπόκοσμο τραγούδι μου θὰ ψάλω.
Στὴν προσευχή μου τὴν ἔσπερινή
τὸν πόνο θὰ σοῦ φέρω—τίποτ' ἄλλο.

Λευκὴ ἡ ψυχὴ μου· κι' ἂν θὰ μαραθῆ,
πάλι λευκὴ θὰ μείνῃ καὶ παρθένα.
Σφαλεῖ τὴν ἀρετὴ, μ' αὐτὴν ἀνθεῖ,
καὶ λουλουδένια ὑψώνεται σὲ σένα.

Λευκὴ ἡ ψυχὴ μου· νύφη τ' οὐρανοῦ,
γλυκειὰ ἀδερφή τῶν ἄστρον τῶν θλιμμένων.
Ἔχει τὸ σάλεμα ἑνὸς ἴσκιου μακρονοῦ
κ' ἔχει τὴν κρύα τὴ σιωπὴ τῶν πεθαμένων.

Λευκὴ ἡ ψυχὴ μου· ξέρει ν' ἀγαπᾶ
τ' ὠραῖο καὶ τ' ἀγαθὸ—καὶ τίποτ' ἄλλο.
Τὶς πιὸ φαιδρὲς χαρὲς τῆς τὶς σκορπᾶ
καὶ κρύβει τὸν καημὸ τὸν πιὸ μεγάλο.

Κύριε, τὴν ὥρα αὐτὴ τὴ δειλινὴ
σοῦ ἀνήκω, ἀγάπησέ με, εἶμαι παιδί σου.
Ἐσὺ μιὰ μυγδαλιὰ παντοτινὴ
κ' ἐγὼ φτωχὸ κι' ἀπέριττο κλαδί σου.